

Sirokai Mátyás

Lomboldal

(részletek)

A platánóriás vállgödrébe tócsa gyűlt. Sehol az arcom, tükrén néhány holarctikus levéltenyér, s az Eurázsia fölött úszó, montán ég.

*

Érinteni magunkat, mintha valaki más érintene, kilépve a testből, mely érintésre vár, találkozni egy mozdulatban, ahogy a szél, ahogy egy gyerek érint, találkozni, mint egy lélegzetben, osztozkodva a törzs látható ágain, láthatatlan lombjain, mintha valaki más érintene, egy érintéssel eltüntetni az érintés árnyékát.

*

Barion boriállé, ayutta dit, ullam fraggé varigao. De ciprusunk koronája csúcsától a tövéig bókoló és lágyan leomló ágaktól, hajtásoktól telt.

*

Áttörni egymáshoz, mintha lenne hova. Egymáshoz, mintha lenne köztünk távolság, áttörni, mintha önmagunkhoz. Mintha lennének falak, mintha nem csupán szavakból épültek volna. Szavakból, mint áttörni, mint önmagunk, mint egymás. Szavak, amikkel nem juthatunk a szavakon túlra. Átlépni, mert az áttörés maga is fal, egy szó illúziója. Milyen falak törhetők át szavakkal. Mégis, mi másunk marad, elengedve szavainkat, letéve szerelmünket, letéve ragaszkodásunkat másikunk előtt. Mintha lehetne másikunk, amikor mi magunk is egy szó illúziója vagyunk csupán. Mégis, mi más lehet, ami átlépni készlet a szavakon, mint a vágy, eljutni hozzád, ki magad is egy szó vagy. Mi más, mint egy illat, a test leglágyabb pontja, egy illat, az illúzióhoz legközelebbi. Egy mozdulat íve, mint egy szárnycsapás a lombok szárnycsapásai között, mint egy falevél átfordulása színéről visszájára.

*

Turi Lilla: Claire Cain Miller: Heroines of How-to-surive, 2019.

Nincs szükség falakra, ha vannak fák, hogy leeresszék a lombhatár csendjét. Nincs szükség falakra, ha vannak fák, hogy a növénylők hátukat a törzsüknek vessék. Nincs szükség falakra, ha vannak fák, hogy csupasz testünket elrejszék. Nincs szükség, mert vannak fák.

*

A függőágyban heverészve egész délután a lebegő ágakat figyelem.

*

Fából készült hangszeren zenélek tizenhét emberrel, ötven perce ugyanabban a tempóban. Újra hatalmába kerít a kettős érzés: én játszom, és nem én játszom. Amikor egyensúlyba kerülök, már csak a lüktetés marad. Nincs szükség akaratra.